

paa den Tid højtfrugtsommelig; og som saa mange unge Mødre havde hun ikke Tanke for meget andet end den forestaaende Nedkomst og Forberedelserne dertil. Ikke desmindre var hun fuldkommen fattet; og denne Ro og den modne Sjælsstyrke, hvormed hun i al sin Umyndighed gik der og ventede paa sin store Time, opfyldte Per med Beundring og gav ham meget at tænke paa.

Saa fulgte Fødselsnattens Sindsbevægelser, Ingers Sygeleje, Bekymringen baade for hende og for Barnet, dertil Faderglæden og den forstærkede Ansvarsfølelse, som denne vakte — alt tilsammen plantede ham atter solidt paa Virkelighedens Grund.

Helt at holde sig borte fra Borup Præstegaard formaaede han alligevel ikke. Det store, halvmørke Studereværelse med det smalle Løbetæppe og Pulten mellem de to lave Vinduer bevarede endnu en vis Tryllemagt over ham; men han stjal sig derhen med daarlig Samvittighed som en Dranker til Kroen, og Besøgene blev stadig sjældnere, indtil de pludselig ophørte af sig selv, idet der skete noget forfærdeligt, som længe skulde blive det staaende Samtaleemne der paa Egnen.

En Dag i Høsten opskræmtes Folk af Rygtet om, at Pastor Fjaltring var forsvunden. Han havde for et halvt Aarstid siden mistet sin Kone; men i Stedet for at føle dette som en Befrielse var han bleven endnu mere dagræd og menneskesky. Da han nu savnedes, anede man straks